

A golden scroll is unrolled, showing the word "esinti" written in a cursive font. A quill pen is positioned diagonally across the scroll. The scroll has a metallic gold color and a slight shadow on the left side. The quill pen is also golden and has a decorative, swirling base. The background is plain white.

esinti

İÇİNDEKİLER

Alp Arslan (Eda Şahinoğlu).....	1
Annemin Vedası (Fatmanur Bayrak).....	3
Çay Çuvalı (Fatmanur Bayrak).....	5
İlk Ders (Yaren Tonyalı).....	7
Kelimelerin Savaşı (Büşra Aytekin).....	10
Son Kaçış (Dilara Bülbüloğlu).....	12
Tarladaki Hayalet (Edanur Oflu).....	15
Tuzlu Kahve (Gülşen Berber).....	17
Umut Olmazsa (Esra Bayram).....	20
Çılgılık (Büşra Aytekin).....	22
Sonsuzluğa Düşmek (Ebru Acu).....	24
Umudun Gemisi (Esra Bayram).....	26
Çaresizlik (Yaren Tonyalı).....	28
En Korkunç Gün (Eda Şahinoğlu)	32

ALP ARSLAN

O gün gökyüzünde kara bulutlar vardı. Şimşekler çakıyor ve gök gürüldüyordu. Aykız çadırına çekilmiş doğacak olan çocuğunun heyecanıyla gün sayıyordu. Tam o anda bir gürültü koptu ve bir bebeğin ağlayış sesi doldu kulaklara. Aykız'ın güzeller güzeli oğlu doğmuştu. Buğra Han'ın mutluluğu yüzünden okunuyordu. Oba halkının aklında ise aynı soru vardı. Nasıl bir yiğit olacaktı?

Alp Han'ın doğumu ile üç gün üç gece şenlikler yapıldı. Üç büyük baş hayvan kesildi ve fiçılarca kımıs içildi. Şenlikte tüm oba halkı gönlünce eğlendi. Zaman su gibi aktı. Günler aylar yıllar birbirini kovaladı ve Alp Han büyüdü. Obada Alp Han ile birlikte büyüyen birçok çocuk daha vardı.

O gün insanların bazıları avlanmaya bazıları ise ateş için odun toplamaya gitmişti. Tam o sırada obaya Dede Korkut geldi. Obadaki herkes Dede Korkut'a karşılıksız sevgi ve saygı beslerdi. Bu yüzden onu gören herkes karşılamak için yanına gitti. Bu arada bir kişi de Buğra Han'a haber vermeye gitmişti. Çadırından çıkan Buğra Han hemen Dede Korkut'u selamladı ve onu ağırlamak üzere çadırına götürdü. Bir süre sohbet ettikten sonra Dede Korkut Alp Han'ın da içerisinde bulunduğu dört çocuk saydı ve onların artık yigitliklerini kanıtlamaları gerektiğini bunun için vaktin geldiğini söyledi.

Gece tüm çocukları ve aileleri toplayan Buğra Han ismini saydığı çocukların yarın sabah tez vakitte kalkıp bir hafta sürececek bir ava çıkacaklarını ve avladıkları hayvanların kafalarını getireceklerini söyledi. Çocukların bazıları ne kadar tedirgin olsa da kabul etmek zorunda kaldılar.

Sabah çocuklar tez bir vakitte kalkmış, gereken malzemeleri almış ve yigitliklerini kanıtlamak üzere yola çıkmışlardı. En büyük hayvanın başını getiren en yiğit olacaktı ve ailelerinin saygınlığını katlayacaktı. Tüm aileler merak içerisindeydi. Hangisinin daha büyük bir hayvan avlayacaklarını düşünüyorlardı.

Alp Han sırtına okunu ve baltasını takmış elinde mızrağı ile birlikte ormanda dikkatlice yürümeye başladı. Karşısına bir ceylan çıkmıştı fakat Alp Han onu avlamayı istememişti. O daha büyük avlar yakalayabileceğini hissediyordu. Havanın kararmasıyla ıssızlaşan ormanda Alp Han emin adımlarla yürüyordu. Geceyi geçirecek bir yer bulmalıydı ve tabii yiyecekte.

3 gün geçmişti Alp Han büyük bir av yakalamak umuduyla ormanın derinliklerinde kadar inmişti. Sessiz ve sakin bir şekilde yürüyordu, hayvanları korkutmamalıydı. İşte tam o anda bir kükreme sesi işitti. İşte istediği av gelmişti o bir aslandı.

Alp Han hemen mızrağını ve baltasını yere koyarak okunu eline aldı. Aslan hem kükrüyor hem de ona doğru yürüyordu. Alp Han ilk okunu seri bir şekilde attı. Hayvan yaralanmıştı fakat bu yetersizdi. Sonrasında her şey hızlıca gelişti Alp Han bir anda mızrağını aldı ve son darbeyi vurdu. Bunu o da istemezdi fakat oba halkına ve ailesine kendisini kanıtlamalıydı.

Alp Han bir gece süren yürüyüşünden sonra nihayet obaya varabilmişti. Aynı zamanda onunla birlikte obaya gelen çocuklarda vardı. Bazıları ise onlardan çok daha önce gelmişlerdi. Aileler çocuklarını karşıladı ve Dede Korkut'a haber yollandı. Artık bir şeylerin kesinleşme vakti gelmişti. Uzun bir süre sonra Dede Korkut geldi. Tüm çocukların avları ile birlikte gelmelerini söyledi. Bir çocuk geyik, bir tanesi ceylan, bir tanesi ise kurt avlamıştı, Alp Han ise aslan avlamıştı. En büyük ve tehlikeli hayvanı Alp Han avlamıştı. Buğra Han ve Aykız oğullarıyla gurur duyuyorlardı.

Dede Korkut Alp Han'a döndü elini omzuna koydu ve "Artık senin adın Aslan'dır. Tıpkı bir aslan gibi asil, güçlü ve korkutucu olasın. Aileni ve ileride tüm oba halkını korkusuzca koruyasın." dedi. O günden sonra Alp Han artık Aslan olarak anıldı. Kahramanlıklar, yiğitlikleri ve savaşları yıllarca anlatıldı durdu...

ANNEM'İN VEDASI

Gökhan sabah ezanın arkasından hemen kalkıp hazırladıktan sonra fabrikaya doğru yol aldı. İşe başlayalı bir hafta olmuştu. Annesi oğlunun çalışmasına çok sevinmişti. Bir gün Gökhan annesini kaldırmadan çayı sobanın üstüne koydu ve annesini kaldırdı. Kucak kucağa annesiyle beraber yemek odasına geçmişler odadan kızarmış ekmeğin kokusu her tarafa yayılmıştı. Sobanın üzerinde çayın kaynama sesi... Bunlar Gökhan'ın çok hoşuna giderdi.

Gökhan annesiyle kahvaltı yaptıktan sonra hazırlanıp evden çıktı. Duraktan arkadaşlarıyla buluşup fabrikaya doğru yol aldılar. Fabrikaya gelmişlerdi. Gökhan fabrikada iş hayatına bir hafta içerisinde alışmış. Akşam saat 6'da işten çıkıyordu ve Gökhan'ın annesi yemek hazırlayarak, temizlik yaparak günü akşam ediyordu. Akşamları Gökhan eve geldiği zaman annesine sarılırdı. Yemek yiyip, çaylarını içerlerdi. İşte yaptıklarını anlattıktan sonra yatarlardı. Annesi Gökhan sabahtan işe gitmeden önce yataktan kalkıp sobanın üzerine çayı koymuş ve sandalyenin üzerine çöküvermişti. Gökhan'ın saati çalmış ve uyanmıştı. Oturma odasına geçti ve annesi gördü. Yanına doğru yöneldi, annesini uyuyor sandı. Omuzlarından annesini tuttu ve yüzüne dokundu. Yüzü buz tutmuştu, hemen annesini yatağına getirdi üzerine yorganlar örterek ısıtmaya çalıştı annesini. Yavaş yavaş annesinin vücudu ısınmıştı ve annesi kendine gelmeye başlamıştı. Annesini yalnız bırakmak istemiyordu ama ilk zamanlardan işten izin almak olmazdı. Annesine bir şeyler yedirdikten sonra hazırlanıp işe gitti. Gökhan'ın rutin hayatı böyle devam ediyordu. Annesi tekrar fenalaştı. Gökhan artık bundan korkuyordu Annesine hastaneye gidelim diyordu.

Annesi:

“Ođlum kendiliđinden geçer, yorgunluktan oluyor.” diye geiřtiriyordu. Bu kez çok farklı olmuřtu Annesi yattığı yerden kalkamıyor ve annesini sıtma tutuyordu. Annesinin bařında akřamdan sabaha kadar bekledi. Hiç dūřünemezdi annesiz bir dūnyayı, her an yanında olan bir insanın sesiz ve sedasız çekip gitmesine dayanabilir miydi? İnsan korktukları řeylerin esiri oluyordu Gökhan da annesini kaybetmekten çok korkuyordu. Korktuđu řey bařına gelmiřti. Annesini ölmüř gibi deđiř de bir yere gitmiř gibi dūřünüyordu.

Annesinin ölümünden sonra evi büyük sessizlik kapladı ve o sabahları kaynayan çay bir daha o evde sabahın erken saatlerinde kaynamadı, pencereden kimse yolunu beklemedi...

ÇAY ÇUVALI

Yeşilin her tonunu barındıran bitki örtüsü, bir ressamın fırçasından çıkmış gibi dağlardan inen akarsular... Birbirinden güzel ve değişik lezzetleri bulunduran bir yer köyümüz.

Sabah ,annemin muhlama kokusuna uyanmış-
tım. Kalkıp pencereye yöneldim etrafa bakındım
dakikalarca.

-Annem:

"Zeynep kızım kahvaltıya gel "diye bağıriyordu.
Pencereden yatağıma doğru yöneldim, yatağımi
topladım, elimi yüzümü yıkayıp, kahvaltıya indim.

-Abim:

"Günaydın evimizin neşesi "güler yüzle.

-Annem abime:

"Oğlum kahvaltıyı yaptıktan sonra çay toplamaya gideceğiz unutmadın
değil mi?"

-Abim:

"Hayır anne unutmadım."

Yemeğimizi bitirdik. Sofrayı toplayıp malzemeleri almak için abimle çatıya
çıktık. Çatının kapısı açılmıyordu. Kapı ilk defa böyle yapıyordu. Abim
kapıyı açmak için uğraşiyor ben de bir köşeye oturup ağaçları seyrediyor-
dum. Cızırtı sesiyle kapının açıldığını anladım ve içeri girdik. Çizmelerimizi,
çay toplama makasımızı, çuvallarımızı aldık ve annemin yanına indik.

-Annem:

"Niye geciktiniz? Bağurdım size ses vermediniz tam geliyordum ki geldiniz."

-Abim:

"Önemli bir şey yok anne birkaç aksilik oldu o kadar."

Malzemelerle birlikte çay bahçemize doğru yola koyulduk. Bir süre sonra
çay bahçemize gelmiştik.

Annem:

"Kızım sen çuvalları tutup derenin oraya getirsen yeter. İşimiz bitince abin
onları çay fabrikasına götürecektir." Her ne kadar "tamam anneciğim"
desem de içimde burukluk olmuştu...

"Niye ben toplamıyorum? Neden size yardım etmemi istemiyorsunuz?"
diye soruyordum ama bu soruların cevabını alamayacaktım.

Annem ve abimin topladıkları çayları tek tek derenin oraya getirmiştım. İkindide havayı kara bulutlar kaplamıştı. Çayı bitirmekte ısrarlıydı, annem. Çay bir günde biter miydi hiç? hem iki kişiyle hem de kocaman bahçe. Çise atıyordu, çuvalları dereye götürüp geliyordum. Sonra öyle bir yağmur yağdı ki dağdan gelen yağmur sularıyla dere kabardıkça kabartıyordu hatta ve hatta dere taşmaya dönmüştü. Bahçeye döndüğümde annem ve abim çay toplamayı bırakmıştı. Toplanan çayların bir miktarını abim el arabasıyla fabrika götürmeye başlamıştı bile. Annem ve ben abimi, çay çuvallarını bitirinceye kadar bekleyecektik.

Abim el arabasıyla, çuvalları toplama alanına götürüyordu. Son seferi taşımak için gelmişti. Tam çuvalları kaldırırken, yağmurdan yumuşayan toprak bir anda koptu. Abim çuvalla birlikte dereye düştü. Dere abimi sürüklüyordu. Biz kalakalmıştık. Annem feryat ediyordu, ben ise sadece bakıyor ve kurtulması için dua ediyordum. Birkaç saniye sonra abim kayboldu. Bu kadar çok sevdiğim abim ölecek miydi?

Bir şeyler yapmalıydım. Hemen dere kenarına indim. Derenin kenarında patika vardı. Patikadan aşağıya koşmaya başladım. Aklımda sadece abim vardı. Onu kurtarmalıydım. Dere zaman geçtikçe taşıyordu ve artık suları ayak bileklerime değiyordu. Bastığım yerler bazen kopuyordu. Köyümüzün aşağısına doğru dere boyunca koşuyordum ve karşımda asla unutmayacağım o manzara . Çay çuvalı tahta köprüye sıkışmıştı, abim ondan destek alarak köprünün üzerine çıkıyordu. Çay çuvalı hayatını elinden almasına sebep olacakken kurtulmasına vesile olmuştu.

İLK DERS

Pencereme sığıdığı kadardı dünya. Ağaçların dallarından sarkan kar taneleri göz kırptıyordu bana. Sobanın sıcaklığı gitmiş ve üşüyordum. Yırtık çorabımdan çıkan parmaklarım buz kesmişti. Ne kadar gizlemeye çalışsam da yırtık çorabıma bir çözüm bulamamıştım. Ninem benim için telaşlanıyor, hasta olacağımdan korkuyordu.

- Ali yavrum üşüyeceksin, yorganın altından çıkma demedim mi sana?

- Ya nine baksana kar taneleri bize ışıldıyor.

Yağınca haftalarca kar kalkmazdı kapıdan, anlık hevesler yaşatsa da çocuklara büyükler ceremesini çekerdi.

- Oğlum kahvaltı hazır, hadi gel kahvaltını yap.

- Ya! Nine ya! Benim hiç kahvaltı yapasım yok, bahçeye çıkıp kardan adam yapmak istiyorum

- Tamam yavrum sen kahvaltını yap, sonra ne istiyorsan onu yaparsın.

Ninemin sofraya koyduğu peynirden birazını ağızıma attım, soğuk sütümü içip kendimi bahçeye attım.

Ne kadar eve gitmek istemesem de eve gitmem gerektiğini biliyordum. Kapının önünde çoraplarımı çıkardım. Üşüdüğümü içeriye adım attığımda fark ettim. İçerisi oldukça sıcaktı. Sobanın arkasına geçip ısınmaya çalışıyordum.

Ninemin sobanın arkasında beklettiği temiz ve sıcacık kıyafetlerimi güzelce giydim. Bedenim ısınmıştı. Sobanın karşısında cam kenarında bulunan koltuğun üzerine sızmışım. Yağan kar tanelerini izlemek, hayal kurmaktan güzel bir şey var mıydı bu dünyada? Çok güzel bir şeydi bu her yer bembeyaz pamuk tarlası gibiydi. Yorulmuştum sıcak vurmuş iyice mayışmışım. Kar tanelerini izlerken uyuya kalmışım. Ninem kendi elleriyle ördüğü yumuşacık battaniyeyi üstüme örtmüştü.

Uyandığimde gün ağarmıştı, dışarıda bir ses vardı camdan başımı çıkardığımda ahşap çatımızın kenarında bir güvercin yuva yapmış olduğunu fark ettim. Yavruları vardı, çok küçüklerdi, oldukça da sevimli.

Ninemin eskiden kalma filmli fotoğraf makinesi duruyordu içerde. Nasıl çalıştığını bilmiyordum. Ama bunları görüntülemek istiyordum. Hayatımda ilk kez böyle bir şey görmüştüm. Ninem bana nasıl çalıştığını gösterdi. Heyecanla onları görüntülemek istiyordum.

Damın altındaki ahşap merdiveni alıp evin duvarına zar zor dayadım. Yuvadaki kuşları ürkütmeden yanaşmaya çalışıyordum. Fotoğraf makinesinin tuşuna bastım, bastığım gibi sert ve boğuk bir ses çıktı. Yavrulardan bir tanesi korkmuş yere düşmüştü, adeta ağlıyordu. Aman Allahım! Ne yapmışım ben.

Merdivenden inip yavruyu yerden aldım. Yuvasına tam koymuştum ki altımdaki merdiven bir anda kaydı. Kendimi boşlukta hissettim. Yere yığılmıştım. Bayılmışım. Gözlerimi açtığımda hastane odasıındaydım. Yataktan kalkmaya çalışırken gözlerim bacaklarıma ilişti. İki bacağımda sargıdaydı. Yavrucak annesine kovuşmuştu ama olan benim bacaklara olmuştu.

İki hafta sonra eve döndüğümde ne yavrular ne de yuva yerinde duruyordu.

Ninemın anlattığına göre bir baykuş yavruları yemişti. Orada, yavruyu yerine koymak için meğer çok gürültü çıkarmış ve yuvanın yerini belli etmişim. Hayattan ilk dersimi almıştım. Bir hayat kurtarayım derken bir ailenin yok olmasına sebep olmuştum. Acaba dünyada beni daha ne tuhafıklar bekliyordu.

KELİMELERİN SAVAŞI

Bana göre yazmak sessizce çığlık atmaktı. Yazdığın bütün kelimeler söyleyemediğin her şeyi bağıra çağıra anlatırdı sayfalara. Yazmaya başladığında ne susturabilirdin kendini ne de engel olabilirdin sayfalarca yazdıklarına.

Gecenin bir yarısı susturamadığım bu çığlıklar başıma bela olmuştu işte. İçimdeki savaşıla mücadele edebilmek için elimde tuttuğum kalem bir silah gibi geliyordu artık bana. Masanın üzerindeki beyaz kâğıtlar savaş alanı, kelimeler düşman, noktalar da kurşun olmuştu sanki. Nefes alırken atmaktan yorulan kalbime sancılar giriyor önümdeki kâğıt, kalem ise savaşı başlatmam için uzun zamandır beni bekliyordu.

Kâğıda değen siyah kalemlerle başlamıştı savaşı. Binlerce yaralı kelime ve ölü duygu düşüyordu kâğıda parmaklarımın ucundan. Bende kurtarabildiklerimin sonuna üç nokta koyuyor kurtaramadıklarımın arkasından tırnak içinde ağlıyordum ardıma bakmadan.

Bulduğum yerden uzaklaşmam gerektiğini hissettiğimde hemen ayağa kalktım ve kapının yanındaki portmantoda asılı duran ceketimi alıp evden dışarı attım kendimi.

Soğuk rüzgarın bir anda etrafımı sarmasıyla titremeden edemedim. Adımlarım da aldığım kararlar gibi yavaşça ilerliyordu karanlığın peşinden.

Bulduğum sokağı aydınlatan sokak lambasının altına geldiğimde durdum. Cılız ışık her şeye rağmen yanmak için çaba sarf ediyordu. Boyunları bükük bu sokak lambaları bana hep insanları hatırlatırdı. Yaralarını saramayacak kadar çaresizlerdi. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım bir an. Soğuk havaya inat pürüzsüzdü. Güzelliğini bozacak bir bulut bile yoktu. Simsiyah bir sayfaydı sanki. Aynı benim içim gibi. Düşüncelerim ve çiğliklerim gibi. Simsiyah...

Önüme dönüp ellerim cebimde yürümeye devam ettim. Ne kadar yürüdüğümü hatırlamıyorum. Saatler sonra kendimi yeniden o savaş alanında bulduğumda kalemi yeniden elime almaya cesaretim yoktu. Oysaki yazmak her zaman bana cesaret verirdi. Sesimi duyan yalnızca bu kağıtlardı. Şimdi ne değişmişti de korkuyordum sessiz çiğliklerimi bu beyaz kağıtlara dökmekten? Savaşmaktan korkmayan ben neden korkuyordum ki umudumu savunmaktan? Çaresizlik ve umudum arasında başlayan bu savaşta neden yenilmeyi göze alıyordum ki şimdi?

Derin bir nefes aldım ve bir süre etrafıma baktım. Soru işaretleri çoğaldıkça delirecek gibi oluyor ben çözüm aradıkça da çıkmaz sokaklar birbirine karışıyordu. Tam kurtuldum derken karşıma çıkan duvarlardan yorulmuştum artık. Ama benim suçum değildi bu. Sayfalar dolusu çiğlik atıp sesinizi kimseye duyuramamanın ne demek olduğunu bilemezsiniz siz. Göz yaşlarınızı içinize akıtmak nedir, bilemezsiniz. Ama ben bilirim. Göz yaşı kalbi nasıl yakıyor en iyi ben bilirim.

SON KAÇIŞ

Uyanmakla uyanmamak arasındaydım. Annemin meşhur omletinin kokusu burnuma geliyordu , mis gibiydi. Henüz gözlerimi açmadan annem bağırdı.

- Osmaaan oğlum kalk bak sana en sevdiğin omleti yaptım.

- Tamam anne.

Yataktan kalkıp hızlıca hazırlandım , masaya koştum kahvaltımı yaptım ve evden çıktım. Havalar artık iyice soğumaya başlamıştı. Kış mevsimi kendini gösteriyordu. Gece yağmur yağmıştı. Yerler ıslaktı , hızlı adımlarla okula doğru yürüdüm.

En sevdiğim şeydi birikmiş suların içine atlamak , üstüm başım çamur olsa da , ıslansam da umrumda olmazdı. Okula gittiğimde arkadaşlarımla koştum , oynadım , düştüm , kalktım , eğlendim. Ders başladı dersimiz Türkçeydi, Dersin ortasında , birden kapı çaldı , bütün sınıfın gözleri kapıdaydı. Kapı açıldığında müdür yardımcımız Mehmet hoca ve yanındaki iki hemşire karşımızda duruyordu. İlk başta anlam veremedim. Müdür yardımcımız aysun öğretmene:

- Aysun hocam dersinizi bölüyorum ama arkadaşlar çocuklara aşı yapmak için geldi, müsadenizle aşı yapacağız.

Bu cümleden sonra benim başımdan aşağıya kaynar sular boşaldı. İğneden çok korkardım ama arkadaşlarıma da belli etmek istemiyordum , ne yapacaktım şimdi ?

Öğretmenimiz bize sıraya girmemizi söylemişti , ağlamamak için kendimi zor tutuyordum sıranın sonuna geçmişim ama korkudan titriyordum.

Kendimi çok sıktığımdan , tuvaletim gelmişti , dayanamıyordum. Öğretmenime sıradayken:

-Tuvalete gidip gelebilir miyim? Diye sordum

- Çok çabuk git gel.

Tuvalete gittim elimi yüzümü yıkadım , sınıftan çıkınca biraz sakinleşmiştim , tuvaletimi bile unutmuştum. Ama sınıfa dönmeyi istemiyor ve korkuyordum. Koridorda ne yapacağımı düşünüyordum birden kendimi bahçede buldum , okulun giriş kapısı açıktı , etrafıma baktım. Kimse yoktu bir an çıksam gitsem ne olur kediye düşündüm , bir cesaretle koşmaya başladım. İşte o benim son kaçışımdı.

Gözlerimi açtığımda şaşkındım , nerde olduğumu bilmiyordum , ne olmuştu bana ? Kıpırdadığımı fark eden annem hemen yanıma geldi ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. Ne kadar korktuğu her halinden belliydi. Ben de korkmuştum ne olduğunu anlayamıyordum. Tam o sırada annem konuşmaya başladı.

- O saatte okul dışında ne işin vardı osman ? Aklını mı kaçırdın sen ? Ne cevap vereceğimi şaşırmıştım. Haklıydı , hatırlamaya başladım okuldan dışarıya doğru koşuyordum.

- Anne , özür dilerim ne oldu bana ?

Annem olan biteni özetleyerek bana anlatmıştı. Okuldan koşarak çıktığımdan yoldan geçen arabalara hiç dikkat etmemiştim. Koşarken bir arabanın önüne düşüvermişim , adam ne kadar frene bassa da duramamış , çarpmış.

Çevredekiler hemen hasteneye götürmüş. Okul müdürüne , öğretmenime , anneme haber verilmiş yani olaylar bayağı karışmıştı. Her ne kadar bacaklarımı niçin oynatamadığımı anneme sorsam da , çarpmanın etkisiyle olduğunu , sonradan düzeleceğini söylüyordu. Fakat annemin sürekli ağlmasına anlam veremiyordum , kötü hissediyordum. Annem beni hazırladıktan sonra odaya hemşirelerden en sevdiğim Gül hemşire geldi hastanede kaldığımız süre boyunca bana çok yakın davranmıştı. Odaya girdikten sonra annemle birlikte yanıma oturdular. İkisinin de söylemek istediği bir şey vardı ama söyleyemiyorlardı. Hastanenin boğucu ortamından kurtulacağım. Arkadaşlarıma , evime kavuşacağım için mutluydum. Gül hemşire bana insanların hayatında her zaman iyi şeyler olmayacağını , bazen kötü olaylar yaşayabileceğimizi ama hiç bir zaman pes etmememiz gerektiğini uzun uzun anlatıyordu. Dinliyordum ama neden bunları bana anlattığına anlam veremiyordum. Yaptığım suçun pişmanlığından yüzümü kaldıramıyordum ama daha en kötüsünü öğrenmemiştim. Tekerlekli sandalye de hastaneden ayrılırken , hayatım boyunca bir sandalyeye mahkum kalacağımı henüz bilmiyordum...

TARLADAKİ HAYALET

Konya'da bir öğlen vakti. Ağustos güneşi vuruyor tepeden. Etrafta kuş cıvıltıları, tavuk gıdıklamaları duyuluyor.

Babam evimizin yan tarafındaki tarlamızda ekili olan buğdaylarla ilgileniyordu. Ben de bu güzel havanın tadını çıkarmak için evden çıkıp babamın yanına gittim.

-Kolay gelsin baba. Buğdaylarımız ne durumda?

-Sağ ol oğlum. Kargalar tarlaya dadandılar yine buğdayları eşelemişler.

-Peki, şimdi ne olacak?

-Benim aklımda bir kaç fikir var umarım işe yarar.

Babamın aklındaki fikrini merak etmiştim umarım işe yarar diye düşünürken bir ses;

-Hadi Can gel de futbol maçı yapalım, diye bana seslendi. Bu arkadaşım Onur idi. Oyun oynamak için tarladan çıkıp yanlarına doğru ilerledim. Zaman çabucak geçti. Derken akşam oldu. Akşam yemeğini yedikten sonra odama çıkıp dinlenmek istedim. Odamın penceresinden biraz gökyüzünü izledim. Yıldızlar çok parlak ve güzel gözüküyordu. Tam pencereyi kapatıp yatağıma döneceğim sırada tarladaki gölge dikkatimi çekti. O da neydi öyle? Biraz daha dikkatli bakınca... Hayalet, hayalet... Tarlamızda bir hayalet mi var yani? Gördüğüm şey karşısında donakaldım. O kadar korkmuştum ki babama seslenmek istedim ama bir türlü sesim çıkmıyordu. Hayaletin hala aynı yerde durduğunu görünce korkudan yere yığılmışım.

Annemin sesiyle gözlerimi araladım. Gün ışımıştı. Annemin 'iyi misin?' sorularına cevap veremiyordum bile. Sanırım hayaleti görünce korkudan dilim tutulmuştu. Bunları anneme anlatmam gerekiyordu. Yattığım yerden doğrulup çalışma masamın üzerinden kalem, kağıt aldım ve gece olanları yazıp anneme okuttum. Annem ilk önce güldü sonra ciddileşerek;

-Can hayalet diye bir şey yoktur. Halüsilasyon görmüşsündür. Biz seni Ayşe Teyze'ye götürüp kurşun döktürtelim, böylelikle dilini çözebiliriz. Anneme gördüklerimin halüsilasyon olmadığını anlatmak isterdim ama konuşmadan kendimi ifade edemeyeceğimi bildiğim için sessiz kaldım. Ayşe Teyze'nin evine geldiğimizde sıcak bir suyun içinde kurşunlar vardı. Beni sandalyeye oturtup başımın üstüne beyaz bir örtü gerdiler. Ayşe Teyze dualar mırıldanıp sıcak suyu kafamın üstünde dolaştırıp diğer kaba dökceken birden benimde kavurucu bir sıcaklık hissettim. Sıcak su üzerime dökülmüştü.

Kollarım ve yüzüm yanmıştı. Canım çok yanıyordu. Hemen hastaneye gittik. Neyse ki fazla yanmamıştım. İki saat sonra taburcu edildim. Hastaneden eve dönerken tarlaya tekrar bakma isteği duydum ve gördüğüm şey karşısında şok oldum. Benim hayalet sanıp bunca şeyi yaşamamın sebebi babamın kargaları korkutmak için yaptığı bir korkulukmuş.

TUZLU KAHVE

Hayatımın en güzel günüydü bugün. Bugün sevdiğim adamla ilk adımlarımızı atacağımız gündü. O sabah hiç uyanmadığım kadar erken uyanmıştım. Aslında kendimi biraz tuhaf hissediyordum ama içimde güzel bir his vardı. Annem, kız kardeşim ve ablam çoktan uyanmış ve hemen hemen bütün hazırlıkları yapmıştı. Annemlere "Günaydın sultanlarım" dedim. Onlar da bir ağızdan bana "Günaydın çiçeğimiz" dediler.
-Ooo her şeyi bitirmişsiniz.

"Bugün senin en mutlu günün o yüzden sen güzel bir kahvaltı yap ve hazırlanmaya başla." dedi ablam.

Hep birlikte kahvaltı yapmaya başladık. Aslında içim biraz buruktu bu güzel sofradan ayrılacağım için ama bir yandan da sevdiğim adamla bir hayat sürecektik her sabah onunla bir sofraya oturacaktık. Kahvaltıyı yaptıktan sonra masayı kaldırmaya koyulduk. Masayı kaldırdıktan sonra hemen hazırlanmaya başladım çünkü beni istemeye erken gelebilirlerdi. Saçımı ve makyajımı yaptıktan sonra isteme için aldığım elbisemi giyindim ve salona doğru ilerledim. Annemin birden gözleri dolmuş bir şekilde bana baktığını gördüm.

"Anne yapma ama böyle ama" , diyerek anneme sarıldım. Annem de titrek bir ses ile:

- Ağlamıyorum kızım ağlamıyorum.

Ablam ortamı yumuşatmak için:

" Ay ay ay ne de güzel yakışmış benim kardeşime elbisesi." diye neşeli bir ses ile oturduğu koltuktan kalkıp bana sarıldı. Tam o sırada babam ve kardeşim kapıyı çaldılar bir anda telaşlandık acaba geldiler mi diye ama gelme saatlerine biraz daha vardı. Kapıyı açtığımda babamı görünce biraz rahatladım.

" Benim meleğim ne kadar güzel olmuş " , diyerek bana sıkı sıkı sarıldığında artık kendimi daha fazla tutamadım ve ağlamaya başladım.

Ablam babamla bizi ayırıp: "Makyajın aktı hadi git tazele" diyerek beni odama yolladı makyajımı tazeliyorken kapı çaldı ve artık gelmişlerdi, o kadar heyecanlanmıştım ki elim ayağım birbirine girdi. Ablam hemen odaya girip.

" Geldiler, hazır mısın? " diye heyecanlı bir sesle bana seslendi.

" Hazırım abla " diyerek ablama heyecanlı bir sesle bağırdım. Hepimiz kapının yanına sıralandık ve kapıyı açtık. Ellerinde çiçek ve çikolata ile bekliyorlardı

Babam ağır bir ses tonuyla " Hoş geldiniz " diyerek misafirlerle tokalaştı. Mert elindeki çiçeği bana vererek " Çok güzel olmuşsun hayatım " diyorken heyecandan eli , ayağı hatta sesinin bile titrediği çok rahat anlaşılıyordu.

-Teşekkür ederim canım sende çok şık görünüyorsun.

Babamlar iyi anlaşılıyorlar gibiydi. Muhabbetleri öyle güzeldi ki sanki kız isteme töreni değildi. Ablam " Hadi Gülşen yapalım şu kahveleri. " dedi. Aslında kız isteme töreninin en eğlenceli bölümüydü bu tuzlu kahve merasimi. Ablamla mutfağa geçip hemen kahveleri hazırlamaya başladık. Ablam:

- Gülşen tuz da koyacağız , değil mi?

" Tabi ki koyacağız ablacım " , diye gülümseyerek yüzüne baktım.

" Acaba içebilecek mi? " diye gülerek bana baktığında

" İçemezse gebertirim onu , seven adam her şeye katlanır " dedim.

Kahveyi bardaklara döküp Mert'in kahvesine tuz dökmeye başladım.

"Fazla koyma ölmesin çocuk ! " diyerek güldü.

" Bir şey olmaz. Biraz da karabiber ve kırmızıbiber atayım içer benim aşkım bunu " diyerek kahveleri salona getirdim.

- Kahveyi Mert'e vererek " Bitecek gebertirim " diye sessiz bir ses ile ona fısıldadım. Herkes lafını kesip birden Mert'e bakmaya başladı. O da bir heyecanla birden kahvenin tamamını içmişti. Odadaki herkes " Aferin sana , helal olsun " diyerek gülmeye başladı. Mert bembeyaz olmaya başlamıştı ama kimse fazla önemsememişti. Yavaş yavaş Mert daha kötü olmaya başladı ve her şey o an oldu. Mert birden yere yığıldı. Mert nefes alamıyordu. Hemen ambulansı çağırdık. Gözyaşlarımı tutamıyordum ona bir şey olacak diye. Hastaneye geldiğimizde kalbi atmıyordu , hemen kalp masajı yapmaya başladılar. Allah'ım ne olur onu benden alma diye yalvarıyordum. Bir yandan annesi , bir yandan ablası ağlıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum , her şey benim yüzümdendi. Onu kaybedersem mahvolurdum. Doktor çıktığında yüzünde ufak bir tebessüm ile hastanın durumunun iyi olduğunu fazla yormamak şartıyla Gülşen Hanımı görmek istediğini söyledi.

Koşarak odaya girdim.

- Hayatım çok korktum , sana bir şey olacak diye. Özür dilerim , ben böyle olacağını bilemezdim.

" Gülşen otur konuşalım biraz , bu yüzden seni istedim " dediğinde birden içimi korku kapladı.

- Ne oluyor Mert , ne konuşacağız?

- Bak Gülşen bugün bizim en mutlu günümüzdü ve senin gereksiz kahven yüzünden belki de ölecektim. Belki de bu bize bir işarettir. Belki de biz hiç bu kadar ilerlememeliydik. Ben bugünden sonra seninle birlikte olamam.

Mert'in söylediği her şey doğruydü , bu saatten sonra birlikte olamazdık. Yolun başındayken dakikalar içinde sonuna gelmiştik. En mutlu günüm en hüzünlü günüm olmuştu. Mert'in ayrılık konuşmasını dinledikten sonra , parmağımdaki yüzüğü masanın üzerine koydum ve gözlerine bakamadan geçmiş olsun diyerek her şeyi o hastanede bırakarak odadan çıktım.

UMUT OLMAZSA

Sabahın erken saatleriydi. Evde bir telaş. Herkes bir eşyasını arıyordu. Yaz gelmiş, ailece tatile gidecektik. O da ne? Arabamı bozulmuştu?

Babam arabanın motoruna baktıktan sonra, tatil turumuzun bir hafta ertelendiğini söyledi üzgün bir sesle. Herkes üzülmüş, ofluyorlardı. O bir hafta bir yıl gibi gelmişti herkese. Babam bu bir haftada arabayı bir güzel tamir etmiş, eskisinden de güzel olmuştu. Nihayet yola çıkacaktık. Herkes dünden hazırды.

Yemyeşil insanları sıcakkanlı, fındığı ve balığı meşhur olan, dağlarından şırıl şırıl serin suları akan Trabzon'dan çıktık yola. Arabamız 90'lardaki kırmızı minibüslerdendi. Babama da dedemden kalmıştı.

Yol da giderken yüzüm bir türlü gülmüyordu. Bir sebebi yoktu ama mutsuzdum. İçimde sebebini bilmediğim bir sıkıntı, boğuyordu beni adeta.

Yola çıkmalı beş altı saat oldu derken birden, 20 yaşlarında simsiyah giymiş ve üstü başı toz içinde bir kız gördüm. Elinde cam parçası vardı. Camı arabanın tekerine atmış ve lastik patlamıştı. Öfkelenmişim. O kızsız ortalarında yoktu. Kızı hiçbirimiz tanımıyorduk. Biraz akli dengesi bozuk gibiydi.

Babam hemen bir tamirci buldu. Araba tamir olmaya getirilirken bizde peşlerinden gittik. Araba tamir olurken yaşlı bir adam, buyurun bir çayımı için dedi. Tahtaları eskimiş, başındaki şemsiyesi biraz yıpranmış bir masaya oturttu bizi. Anlattık başımıza gelenleri. O kızın kim olduğunu sorduk, biraz tebessüm etti ve anlatmaya başladı.

Onun adı Umut dedi. Tepede villa tipi eskimiş bir evi işaret etti. Yıllar önce bu evin yakınlarında bir aile yaşarmış. Bebekleri olacakmış birde. Heyecanla bekliyorlarmış bebeklerini. Doktor kontrolüne gittiklerinde bebeğin doğumu anne için riskli olduğunu söylemiş. Aile biraz üzülmüş ama bu bebeği çok bekledikleri için bu riski göz ardı etmişler.

Günler günleri kovalamış, bebeğin doğum vakti gelmişti. Adam korkulu gözlerle göndermiş eşini doğuma. Doktorun dedikleri kulaklarında çınliyormuş. O sırada bebeğin ağlama sesi girmiş araya. Adam heyecanla bebeğini görmeye gitmiş. Bebeğini görmüş görmesine ama eşi çocuğunu hayata getirirken kendi hayata gözlerini yummuş. Adam çok üzülmüş. Günlerce kendine gelememiş. O sırada bebeği komşular bakmış. Aradan biraz zaman geçmiş. Adam birazda olsa kendini toplamış. Bebeğini almaya gitmiş. Gittiğinde bebeğinin gelişim engelli olduğunu öğrenmiş. Adam yine çok üzülmüş. Akıl sağlığını kaybetmiş. Çaresiz ne yapacağını düşünmüş sabaha kadar. Sabahın erken saatlerinde kapıdaki kara kışa aldirmeden bebeği alıp çıkmış evden. Bu evin bahçesine gelmiş. Ve bebeği buraya bırakmış. Bir daha da adamdan haber alınamamış.

Bu ev yazlık olduğu için, sahipleri sadece yazın gelip kalırmış orada. Kış olduğu için evde kimse yokmuş ve bebeğin ağladığını kimse duymamış. Nasıl oldu kimse bilmez ama o kız hala hayatta. Umut işte olmayacak şeyleri öldürüyor. Umut diyor adam, umut olmazsa yaşayabilir miydik?

ÇIĞLIK

Tahta kapının kolunu yavaşça aşağı indirdim. Gıcırdayarak geriye doğru açılan eski kapı beynimin izbe sokaklarında ki çığlığı andırıyordu sanki. Derin bir nefes aldım. Odada ki rutubet kokusu umudumun kayboluşu gibi çabucak ciğerlerime doldu. Köşedeki tekli koltuğun yanında duran tozlu kitaplığa doğru yürüdüm. Korkuyordum. Yaşamaktan...

Nefes almakla yaşamak arasındaki ince çizgiyi hiç aşamamıştım ben. Aşmaya çalıştıkça da çizgiler silinmiş karşıma duvarlar örülmüştü hep. Ben yıkmaya çalıştıkça daha da büyümüştü engeller. Bu yüzden hep nefes aldım. Odadaki rutubet kokusu hep ciğerlerime doldu. Aldığım nefes verdiklerimin yanından şu raftaki toz zerrelere kadar bile değildi. Sıra sıra dizdiğim hayallerim çoktu ama hiçbirini açıp okuyacak cesareti bulamamıştım ya da bulmaya çalışmamıştım. Bilmiyordum. Bildiğim tek şey bir şeylerin yanlış olduğuydu ve insanlar buna "Hayat" diyordu. Bense buna "Benim hayatım yanlış." diyordum.

Bir süre kitapların üzerinde gezdirdim gözlerimi. Birkaç tanesine dokunmak için elimi kaldırdım ancak hemen vazgeçtim. Hep böyle yapıyordum, bir kafede otururken de eve dönerken de bakkaldan süt alırken de... Şu tozlu raflarda duran kitaplara orada yazılan hayatlara dokunmaya kıyamadığım gibi kendi hayatıma da dokunamıyordum. Bu yüzden ben değil de başkası yaşıyordu sanki hayatımı. Ya da ben başkası gibi yaşıyordum hayatımı.

Uzaklaştım önümdeki tozlu raflardan. Çok zevkli geldi bir an. Uzaklaşmak... Yaşamaktan değil de nefes almaktan.

Tozlu raflardan maalesef uzaklaşsam da hayatıma devam etmem için hala nefes almam gerekiyordu. Bu yüzden geri döndüm. Cesaretimi topladım ve o raftan bir hayat aldım elime. Önce üzerinde ki tozları üfledim sonra rastgele bir sayfa açtım. Gözlerimin önünden akıp giden harfler ne kadar da güzeldi. Uzun zamandır kitap okumadığım için kızdım kendime. Kızgınlığım içimde gece gibi parlayan pişmanlık duygusu kadar karanlıktı.

Kitabı kapatırken gözlerimi de kapadım. Gece olmuştu. "Gece gökyüzünde duran her yıldız bir umuttur." derler ve burada hiç yıldız yok. Benim hayatım da yıldızsız bir gökyüzüne benziyor işte.

Elimdeki kitabı bırakmadan ve gözlerimi açmadan bir kitap daha aldım elime. Kalın kapağına dokundum ve hissetmeye çalıştım. Sonra yavaşça gözlerimi açtım. Kitabın ismini okur okumaz acı bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Odadaki huzursuz sessizliği de bir süreliğine bozmuş oldum böylece. Yıldızsız gökyüzümün yıldızlarının nerede olduğunu bulamadan elimdeki kitapları yerlerine koydum. Birkaç adım geri gittim. Ayağımın altında gıcırdayan tahta zemin ruhumun derinliklerindeki çığlığa habersizce eşlik etti. Bende 30 yıldır yaptığım gibi susmaya devam ettim. Sonrası ise sessizlikti... ve sessizlik hiç bu kadar gürültülü olmamıştı.

SONSUZLUĞA DÜŞMEK

Hayatın doğruları yüzüme bu kadar acımasızca vurması dengemi sarsıyordu. Tam ayağa kalkacakken yeniden yere düşmek hem ruhumun hemde hayallerimin dizini kanatıyordu. Yaklaşık yarım saattir oturduğum şu bankta karşımdaki denizi izlemekten başka bir şey yapmıyordum. Deniz de bir şeylere öfkelenmişti ve hırçın dalgaları kıyıya sertçe çarpıyordu. Her bir dalga öncekinden daha öfkeliydi sanki. Aynı benim gibi...

Bağırarak bağırarak ve bağırarak istiyordum. Beni susturan düşüncelerimden kendime engel olduğum anlardan nefret ediyordum. Yere öylesine çakılmışım ki artık ne ayağa kalkacak gücüm vardı ne de öfkemi haykıracak cesaretim. Duvarda asılı duran bir saat gibiydim. Hiç durmayan amma bir yerlerde hep asılı kalan. Gülmeyen dudaklarım gibi.

O kadar uzun zamandır gülmemiştim ki. Gülmek bir Türk'e çince derdini anlatmak kadar zor geliyordu. Karmaşık ve anlamsızdı her şey 4 göz yaşlı bir gülümsememi götürüyordu hep.

Bütün yanlışlarım gözüme batıyordu. Şu karşımdaki deniz olmak istiyordum. Onun gibi sonsuz, onun gibi sevilen onun gibi... her neyse! Ben bir şeyleri hep istiyordum zaten. Küçükken yanıp sönen o ışıklı ayakkabılardan, komşu çocuğunun bisikletinden, gülümseyen insanlardan olmayı hep istiyordum. Hiç biri olmadı. Ne yanıp sönen ışıklı ayakkabılarım ne de komşu çocuğunun bisikletinden alabildim. Yüzüm de hiç gülmedi. Hayatımı astığım gibi suratımı da astım. Geriye bir hiç bıraktım aynı kendim gibi... kocaman bir boşluk. Şimdiyse kendimi o boşluğa bırakmak istiyorum. Sonsuza kadar düşmek ama çakılmamak.

Ne çok şey istiyormuşum ben !

UMUDUN GEMİSİ

Bu gün 20 Mart 1915, evde annem, dedem ve babaannem herkes senden haber bekliyor baba. Bense senin bana öğrettiğin tahtadan gemiyi bitirmeye çalışıyordum. Gelince, şu kapıdan içeri adımını atınca boynuna sarılıp vereceğim sana bunu.

Kapıda askerler belirdi. Sen mi geldin baba? Koştu kapıya elimdeki tahta gemiyle. Ama o gelenlerin hiçbiri sen değilsin ki baba. Evdeki herkes kapıya koştu. Ne oldu baba? Annem neden ağlıyor? Babaannem neden bayıldı? Dedem neden konuşmuyor? Geldiğini duydular da sevinçten mi yoksa bunlar?

Ne diyor bunlar baba? 18 Marttaki savaşta Çanakkale Geçilmez! Derken kalmışsın yerinde baba, gidememişsin daha. Hızlıca koştu oradan, ırmağın kenarına gelmiştim. Elimde tahta gemi anlamsızca bakıyorum etrafa. Baba, daha çok erken gitme! Hadi şu dağın ardından çık gel, ben geldim oğlum de koşarak atlayayım boynuna. Gemimi nasıl yaptığımı anlatayım baba. Erkekler ağlamaz oğlum derdin. Yapamadım baba affet.

Dağlara, taşlara, akan ırmağa sordum seni baba. Hiçbiri cevap veremedi. Sanki ırmak eskisi gibi şırıl şırıl akıyor, sanki bulutlar karmış onlarda her an benim gibi ağlayacak gibydiler.

Eve döndüm sonra. Dedem gördü beni. Aldı beni kollarının arasına, başımı okşayarak; Ağlama oğlum dedi, kaldır başını. Sen bir kahraman evladsın. Dedi. Gözyaşımı silip dedeme baktım, kahraman evladı ne demek? Anlatmaya başladı dedem seni baba. Nusret adında bir gemi varmış. Sende o geminin içindeymişsin. Gelen düşmanların gemisine top atıp gelmelerini engellemişsin. Onların gelmelerini engellemişsin de sen gelememişsin baba.

Anlatmaya devam etti dedem.

Nusret adındaki gemiyle, denizi çapraz şekilde mayın dolamışsınız gecenin zifiri karanlığında. Tam dolayıp dönecekken düşman gemisi belirmiş yakınlarınızda. Düşmanlar açmışlar geminin projektörünü, sizi göreceklemiş neredeyse. Sonra bir mucize gerçekleşmiş. Bizim kıyımızda yanan projektör, düşman projektörünü deniz üstünde yakalamış. Düşmanlar bizim projektörlerimizden kaçmak istemişler ama ne olduysa başaramamışlar. Sende bu arada gemiyle Çanakkale'ye doğru gitmeye başlamışsın. Sonra yerleştirdiğin mayınlar düşman gemilerinin birçoğunu batırmış, yok etmiş.

Çanakkale'ye döndüğünüz zaman, komutanın sana seslenmiş. Duymamışsın baba. Yenileceğiz korkusu olmuş sende. Kalbin bu korkuya dayanamayıp durmuş baba. Sende oracıkta hayatta yummuşsun gözlerini. Öyle söyledi dedem.

Geldiğinde, sana hediye edeceğim diye odundan yaptığım gemiyi de aldım, tekrar nehir kıyısına geldim. Kenarına da Nusret adını kazıdım. Oturdum bir taşın kenarına, hani bu gemiyi sana hediye edecektim ya baba. Ben şimdi bu gemiyi bu nehre bırakacağım baba. Sana geleceğinden eminim. Ben bu gemiye sevinçlerimi ve hayallerimi en önemlisi de sana olan sevgimi ve özlemimi koydum baba. Taşır değil mi sana gelene kadar ?

Bıraktım gemiyi suya, baktım ardından saatlerce. Sonra gökyüzüne baktım, sanki orada bir yerden gülüyordun bana baba.

ÇARESİZLİK

Karşımda çırpınıp duran bir deniz, sanki içimdeki onlarca çığılığı hissetmiş gibi. Havada gezinen kuşların etrafa saçtığı melodileri dinliyorum. Bir hikâye anlatıyorlar. Hayatın ne kadar güzel ve bir o kadar da acımasız olduğunu. Gökyüzünün mavimsi halinin griye döndüğünü, küçücük bir mavinin de yanımda olduğunu hissediyorum. Ne grimsi gökyüzünün derdini, ne de kendi derdimden anlıyordum. Kıyıya vuran dalgalar kadar şiddetliydi aslında bazı düşler. Neden hayatta bu kadar güzel mavi varken gri olmayı seçer bir insan? Ya da gri olmaya zorlanır? Siyah olunca ölür müydü yoksa düşler? Ya da küçücük bir kayanın üstünde düşmeyi mi bekler?

Tırnaklarımı geçirdiğim avuç içlerim, her telini ayrı ayrı koparmak istediğim saçlarım. Bir türlü bitmek istemeyen öfkem doldu içime. Kustuğum öfke beni karanlığa çekiyor. Denizi karşıma alıp, her şey güzel olacak dememle başladı. Yavaş yavaş adımlarımı atmaya başladım. Tekdüze gibi görünen çukurlarla kaplı bir yolda yürüyorum. Titreyen dizlerim kendimi buranın sokaklarında hissetmiyordu. Yağmur yağıyor. Her gök gürültüsü adeta içimdeki bir haykırış. Yıllardır attığım çığılıkları kimse duymuyor. İçinde bulunduğum çukur karanlık ve soğuk. Yaşadığım her saniye, kalbimde pompalanan her kandamlası damarlarımdan çıkmak için haykırıyor.

Yanıma usulca, gözleri dolmuş, içerleri yanmış bir amca gelmişti elindeki simit sepetiyle

- Aç mısın? Diye soru sordu.

Gözlerimin dolmasına mı yansaydım yoksa karnımın aç olmasına mı?

Üşüyen ellerimi usulca cebimden çıkardım. Almaya çekindiğim simite çok ihtiyacım vardı. Belki de günlerce aç bir şekilde sokaklarda dolanıyordum. Hissizleşmeye başlamıştım artık. Açlığı, yağmuru, etrafımda bulunan insanların hakkımda ne düşündüğünü dahi umursamıyordum. Simitin kokusu içime işlemişti. Gözümünden yaşlar süzülürken:

- Evet amca.

Diyebilmişim. Keşke her şeyi herkese bu kadar zorlu anlatmasam. Bana yaklaşarak başımı okşadı. Uyduruk bir şefkat sanırım bu. Sepetinden iki tane simit çıkarıp bana verdi. Ellerimin kirli olmasından simiti almaya bile çekiniyordum. Titreyen ellerimle uzanıp aldım uzattığı simitleri.

- Teşekkür ederim.

Koşarak yanından ayrıldım. Koşarken kenarda bulunan parkı fark ettim. Parkta bulunan bankın üzerinde oturdum. Elimdeki simitleri yemeye başladım. Etrafımda benim yaşımda bir sürü çocuk vardı. Küçüklükten beri ayaklarımızı yerden kesen her şeye karşı hevesli olmuşuzdur. Kaydıraklar, salıncaklar, dönme dolaplar...Onlar annesi babasıyla güle-güle eğleniyordu.

Ben de bankta simitimi kemiriyordum. Hayat ne kadar acımasızdı. Benim annemden babamdan bile haberim yoktu. Belki benim de kucaklayacağım kardeşim, elini tutabileceğim bir annem, beni salıncakta hızlıca sallayacak babam vardı. Neden ağlıyordum? Kimsesizdim.

Hava kararmaya başlamıştı. Sığınacak bir yer bulmalıydım. Kirli, mikrop yuvası olan bedenimle dolaşmak utanç vericiydi. Tüylerim diken diken olmuştu. Terliyordum. Neden bu kadar üşürken deli gibi terliyordum?

Eski, yıkılmakta olan bir ev bulmuştum. Benim için bu, çölde açmış bir gül kadar mutluluk vericiydi. İçerisi oldukça kirli, boyası solmuş, duvarlar yıkılmaya meyilli, zeminde bulunan tahtalar kırık döküktü. Adımı attığımda tahtadan gelen ses beni oldukça ürkütmüştü. Diğer ayağımı atmakta güçlük çekiyordum. Kırılacak, bir kat aşağıya düşecekmişim gibi. Tam karşımda bulunan cam kenarının önüne oturdum. Bir camı vardı kırık da olsa, fazla üşümeyeceğimi tahmin ettim. Keske benimde bir evim olsaydı. Evi bırak bana destek olabilecek bir dostu bile razıyım. Hiç birşeyim olmasa ama yanımda istediğim birileri olsa. Hava tamamen kararmıştı. Kendi nefesimi soluyordum. Ne kendimi ne de etrafı görebiliyordum. Bu karanlık beni korkutuyordu. Dizlerimi kendime doğru çekip duvar kenarına yaslandım. Soğuyan ellerimi nefesimle ısıtmaya çalışıyordum. Ama pek bir faydası yoktu.

Ellerimi ısıtmaya çalışırken yorgun bedenim uykuya gömülmüştü. Gün ağarmıştı camdan vuran ışık beni rahatsız etmişti. Uyandığımda her tarafımın tutulduğunu hissettim. Canımı yakan ağrılarım oldukça çoğalmıştı. Keşke içerki odadan uyan oğlum kahvaltı hazır sesiyle uyansaydım.

İçinde kaybolmuş olduğum evden dışarı çıktım, kafamı yukarıya doğru gökyüzüyle yüzleşmek için kaldırdım. Gökyüzü gibi masmavi olsa ya herşey. Siyahlar, beyazlar, griler, kırmızılar kirletiyor be dünyayı dedim kendi kendime.

Yiyecek bişeyler bulmalıydım. Boynum bükük ortalıkta gezinmekten bıkmıştım artık. Boğazlarım acıyor, gücüm azalıyor, eskisi gibi sağlam yürüyemiyordum bu yollarda. Soğuk su gibi yüze vuran gerçeğe rağmen umut etmeyi bırakamıyorum. Biliyorum ama algılayamıyorum, görüyorum ama inanamıyorum yaşadığım bu çaresizliğe.

Gezdiğim sokaklarda yemek kırıntısı bile bulamamıştım. Yine beni rahatlatması için deniz kıyısına geçip bişeyler hayal etmeliyim sanırım. Denize doğru yürümeye başladım, ve sonunda denizin yanındaydım. Annem,babamın yerini alan tek şeydi belkide dalgalarla kavga eden kıyılar. Oturup yine anlattım. Kimsesizliğimi, çaresizliğimi...

Kimse sizin ne hissettiğinizi önemsemeyecek. Ne gezindiğiniz sokaklar, ne dalgalarla kavga edinen kıyılar, ne de simit satmakla geçinen amca...

EN KORKUNÇ GÜN

Meltem gülerek uyanmıştı. Kahvaltısını yapmış ve artık okula gitmeye hazırdı. Fakat o gün nedense hiç okula gitmek istemiyordu. İçinde kötü bir his vardı. Yine de okula gitmek zorundaydı. Annesiyle vedalaşıp evden ayrıldı. Bugünün bir an önce bitmesini istiyordu. Öğlen saatlerinde okuldan çıktı. Her zamanki gibi kulaklıklarını taktı ve eve doğru ilerlemeye başladı. İçinde kötü bir his vardı. Adım adım eve yaklaşıyordu. İçindeki huzursuzluk gittikçe artıyordu. Sonunda eve varmıştı. Anahtarlarını çıkardı ve apartman kapısını açtı. İçerisi öyle sıkıştıyordu ki ağlamak üzereydi.

Koşarak evlerine çıktı ve sertçe kapıyı çalmaya başladı. İçinden sürekli dua ediyor ve annesine bir şey olmamasını diliyordu.

Kapıyı karşı komşuları Ayşe Hanım açmıştı. Sorun bu değildi, sorun Ayşe Hanım'ın ağlıyor olmasıydı. Meltem yutkundu fakat gözlerinin dolmasına engel olamadı. Sakince eve girdi. Neredeyse tüm komşuları buradaydı. Meltem'in kalbi sıkıştıyordu. Konuşamıyordu ancak kısık bir sesle "Anne" diyebilirdi.

Sonrası tam bir dehşetti. Meltem annesinin öldüğünü kabullenemiyor ve etrafa saldırıyordu. Komşular onu sakinleştirmeye çalışıyor ve "Gececek yavrum" diyorlardı. Nasıl bir teselliydi bu? Nasıl geçirdi bu acı?

Akşama doğru herkes yavaş yavaş gitmiş, geriye akrabalar kalmıştı. Meltem hiçbir şey yemiyor, kimse ile konuşmuyordu. Sadece duvara odaklanmıştı. Düşünüyordu. Nasıl olurdu böyle bir şey? Her gün ona mis gibi yemekler yapan, saçlarını okşayarak uyutan annesi nasıl olur da onu bıraktı? Akli almıyordu.

Neredeyse sabah olmak üzereydi. Meltem de hala hiçbir şey yememiş ve hiç uyumamıştı. Kuzenleri, teyzeleri, halaları ne kadar dil döktülse boşunaydı. Sadece duvara bakıyor ve ifadesiz bir yüzle gözyaşı döküyordu.

Dayanılmaz bir acıydı bu. Hele ki aklına mutlu günler gelince daha da beter oluyordu.

Keşke, diyordu. Keşke onu hiç bırakmasaydım. Keşke hiç tartışmasaydım. Fakat her zaman olduğu gibi bu günde keşkeler işe yaramıyordu. Bir el kalbini tutmuş sıkıyordu ve o buna engel olamıyordu. Kuzeninin yanına gelip: “Cenaze aracı geliyor” dediğinde hıçkırarak ağlamaya başladı. Kuzeni koşarak ona sarıldı Meltem hala

“Ne olur şaka de, ne olur ölmedi de lütfen” diyordu. Kuzeninin de içi acıyordu fakat bu bir işe yaramıyordu. Elinden tek bir şey geliyordu. Sadece ağlamak zaten o da pek işe yaramıyordu.

Meltem kuzeninin yardımıyla ayağa kalktı. Tamamen siyah giyip başına da bir siyah tülbent sardı. Artık annesinin ve kendisinin ortak ölüm gününe şahitlik yapmaya hazırdı. Yavaşça odadan çıktı, herkes onu bekliyordu. Akrabaları ile beraber apartmanın dışına doğru yürümeye başladılar. Meltem dik durmaya çalışıyordu. Hani o annesinin güçlü kızıydı ya. Şu durumda ne kadar güçlü olunurdu ki?

Sonunda apartmandan çıktıklarında Meltem cenaze aracını gördü. Bu gerçeklerin tekrar yüzüne vurmasıydı. Dayanamadı ve araca doğru koşmaya başladı. İnsanlar onu tutmuyordu zaten. Tutsalar da bir işe yaramazdı. Meltem koşarak annesinin tabutuna sarıldı. Hem ağlıyor hem de etrafa bağıyordu.

“Hayır anne gidemezsin! Ben seni bırakmam ki. Hiç düşündün mü kızım bensiz ne yapar! . Hadi kalk sen beni bırakmazsın ki. Baksana ağlıyorum sanki kalbimi söküyorlar anne kalk hadi!”

O an bir sarsılma yaşadı Meltem. Yavaşça yere doğru düşmeye başladı. Bir ses duyuyordu,

“Kızım, kızım hadi kalk kabus görüyorsun”

Meltem bir anda gözlerini açtı. Hıçkırarak ağlıyordu. Fakat gariptir ki annesi karşısındaydı. Ağlamasını arttırarak annesine sarıldı. Annesi yavaşça saçlarını okşadı. Meltem’i sakinleştirmek için sakince konuşuyordu.

“Sakin ol bir tanem sadece bir rüyaydı”

Bir insan bu kadar gerçekçi bir rüya görebilir miydi? Annesine daha sıkı sarıldı. Sanki bıraksa rüyasına geri dönecekti.

“Şükür” diye geçirdi içinden. Rüyadan uyandığın hiç bu kadar sevinmemişti.